

KORT OCH BLANDAT

volym 3

Vi var ett litet kristet gäng som hade börjat träffas och trivas. Vi var alla ensamstående med vuxna barn. Vi hade tankar och planer på trevliga saker vi skulle göra tillsammans. Plötsligt skadas en av männen svårt i en bilolycka och dör några timmar senare.

Dagligen kan vi läsa om ruskiga saker som drabbar människor och jag kan i bästa fall sända dem en tanke – men plötsligt kommer de där rubrikerna otäckt nära en själv.

När en person som ena dagen var glad och levande med en ljus syn på sin framtid plötsligt är borta – kan anklagelsen lätt vändas uppåt: "Gud! Varför? Varför ska de snälla och goda dö? Varför beskyddar du inte dem som sätter sin tro och förtröstan på dig?"

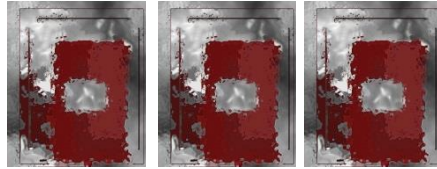
Denna värld som vi en kort tid vistas på, är inte rosenröd och väldoftande alla dagar. Plötsligt rycks ridån undan och vi inser åter igen att vår tid här, både är begränsad och utan garantier. Dessa funderingar kan skrämja och göra att man känner sig helt utan fast mark under fötterna.

Min första reaktion vid beskedet var ett enda virrvarr av – ja, jag vet inte vad. Det var som om ett otäckt gäng med förvridna frågetecken gaddade ihop sig och skrek högljutt åt varandra.

Efter ett tag insåg jag att mina frågor och mitt grubblande inte förändrade någonting. Jag kröp ihop i soffhörnet, grät och snyftade till Gud: "Nu får Du bara ta hand om mig, för jag förstår inte det här".

Det finns frågor där Gud ensam har svaren. Svåra frågor som man försöker hålla ifrån sig. Existentiella frågor om varför och varthän ... Som kristen har jag en övertygelse om "varthän" men det där ordet "varför" är det knepigare med.

Det är som om att engagera sig i en spännande teaterpjäs där hjälten plötsligt dör och man tänker "vad är det här för skräpmanus?" Vad skulle det där vara bra för – så där får det väl inte gå till? Men vad jag inte ser, är att bakom kulisserna sminkar "hjalten" av sig och går hem till sitt. Det verkliga livet har också sina kulisser som vi inte kan se bakom.

När jag nyligen blivit kristen blev pappa orolig för att jag gått med i Jehovas Vittnen. Självt såg han sig mer som ateist på den tiden. Jag förklarade att det var "vanlig, gammal hederlig kristendom" som han själv lärt sig i skolan. Inte några konstigheter alls. Vi diskuterade hit och dit om olika läror. Jag talade om för honom att Jesus är enda vägen till Gud och ett evigt liv.

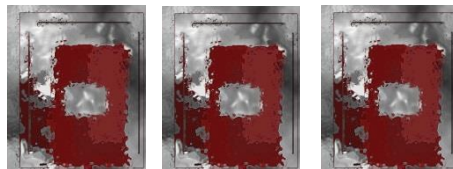
- Så du menar, sa han irriterat, att jag inte kommer till himlen?

Han menade att han hade lika stor rätt att komma dit som någon annan eftersom han såg sig som "en bra människa".

- Men snälla pappa, sa jag, vad ska du dit och göra? Du tror ju varken på Gud eller på himmel!
- Nä just ja, svarade han, det gör jag ju inte.

Visst är det sant att han hade lika stor rätt som någon annan. Men det grundar sig inte på någon mänskligt utfunderad rättighet – utan på ett gudomligt erbjudande på Guds egna villkor. Det gäller att förstå att himmelen är en verklig plats och att Jesus är garanten för att man blir insläppt ... och att man tar vara på det!

Hur gärna jag än önskar att de som är mig närmast ska nappa på Jesu erbjudande så kan jag inte bestämma åt dem.

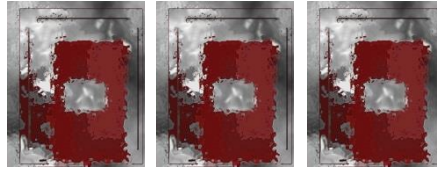

En bit in på 70-talet gick jag en allmän linje på Solviks folkhögskola ovanför Skellefteå. Där fanns också en bibellinje som ibland ordnade små samkväm. Vid ett sånt tillfälle kom jag och en annan elev i diskussion med en kristen tjej. Vi blev båda två väldigt uppretade på henne eftersom hon vågade påstå att den ofrälstes liv var som att leva i ett ägg som ännu inte kläckts. Först när man blev frälst så kom man ut ur skalet.

Vi sa själklart emot henne och menade att resonemanget var fullständigt idiotiskt – för om någon var instängd och begränsad så var det väl ändå de religiösa!

Han som delade min uppfattning var då, liksom jag, drygt 20 år. Han var intellektuell, punkrockare och samhällskritisk. Han kallade sig för utövande ateist och tyckte att han kommit långt i sin personliga utveckling.

Ungefär tio år senare hamnade vi på samma allkristna konferens i Skellefteå. Vi blev väldans överraskade när vi fick syn på varandra och dessutom upptäckte att vi kommit ut ur det där ägget! För det stämde ju faktiskt att det är först då man börjar smaka riktig frihet! En frihet vi inte trott fanns.

Nu ska jag återknyta till det jag skrev tidigare. Detta med att jag kröp ihop i soffhörnet och sa till Gud att han bara fick ta hand om mig. Du kanske undrar om Han gjorde det. Ja, på något underligt sätt som jag inte kan förklara. Det som hänt fick ett annat perspektiv.

Några dagar innan den här mannen dog satt vi, tillsammans med en annan kvinna i gänget, hemma hos mig. Jag tog ett kort på honom med min digitalkamera och plockade in det i datorn för att visa hur man kunde manipulera en bild. Jag plockade bort det som fanns runt hans ansikte och i samråd placerade jag det istället på en bild med utsikt från Vitberget¹. Jag undrade om han ville ha en text också och det ville han. Den text vi kom fram till passade bra till ett berg med utsikt.

I soffhörnet blev jag påmind om texten på kortet: "Höj din blick så ser du längre!" Och det var just det jag fick göra – höja min blick och se längre. Inte bara i avstånd – som vi tänkte på när texten skrevs. Utan också i tid – eller rättare sagt – att se bortom tid!

Att börja lära känna en människa som bildligt talat försvinner mitt i en mening är smärtsamt – men jag är ändå tacksam för att den meningen ändå fick en början. Och jag tror att jag delar den tacksamheten med andra som kände honom.

¹ Vitberget är en skidbacke som ligger i Skellefteå med en bra utsikt över stan.